

มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และน้ำหนักการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา รอบสาม

มติคณะกรรมการบริหาร สมศ.

ครั้งที่ ๗/๒๕๕๒ วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๒

และครั้งที่ ๘/๒๕๕๒ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒

๑. การแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาในการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสาม

ตามที่ สมศ. ได้แบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาในการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสอง เป็น ๔ กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่ม ๑ เน้นการผลิตบัณฑิตและวิจัย กลุ่ม ๒ เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาสังคม กลุ่ม ๓ เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาศิลปะและวัฒนธรรม และกลุ่ม ๔ เน้นการผลิตบัณฑิต ซึ่งเป็นการแบ่งตามพันธกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อประเมินว่าสถาบันได้ดำเนินการตามพันธกิจหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ต่อมากระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ได้ประกาศมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา และได้แบ่งประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา เป็น ๔ กลุ่ม เป็นระดับต่ำกว่าปริญญา ๑ กลุ่ม และระดับปริญญา ๓ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง

ลักษณะที่ ๑ สถาบันเน้นระดับบัณฑิตศึกษา

ลักษณะที่ ๒ สถาบันเน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและมีเอกภาพในการแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ในการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสาม สมศ. จึงได้แบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาใหม่ให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ โดยเพิ่มประเภทย่อยภายใต้กลุ่มสถาบันบางกลุ่ม เพื่อให้ตรงกับพันธกิจของสถาบันมากขึ้น จะทำให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถเลือกกลุ่มสถาบันได้ตรงกับจุดเน้นที่มีความแตกต่างหลากหลาย เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาทุกกลุ่ม สามารถมีความเป็นเลิศได้ตามจุดเน้นและศักยภาพของตนเอง ซึ่งจะทำให้สถาบันอุดมศึกษา มีความมุ่งมั่นที่แตกต่างหลากหลาย สมศ. จึงแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น ๖ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

ข (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี

ข (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีและพัฒนาสังคม

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง

ค (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย

ค (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

โดยมีนิยามแต่ละกลุ่มสถาบัน ดังนี้

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน

หมายความว่า สถาบันที่ทำงานเพื่อมุ่งประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง และมุ่งสู่คุณภาพโดยใช้บัณฑิตคุณภาพชีวิตของชุมชน ซึ่งเริ่มจากการนำวิถีชีวิตของชุมชนและฐานทรัพยากรเป็นตัวตั้ง โดยที่สถาบันทำหน้าที่สร้างแรงจูงใจให้เกิดการต่อยอดองค์ความรู้ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ชุมชนเห็นโอกาสของตนเอง พร้อมๆ กับที่สถาบันช่วยนำเทคโนโลยีไปประยุกต์ให้เกิดความรู้เท่าทันเพื่อนำไปสู่การสร้างงานสร้างอาชีพ ทำให้ชุมชนมีรายได้ พร้อมกับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้ชุมชนเกิดภูมิคุ้มกันในอนาคตจะนำไปสู่ชุมชนเข้มแข็งอย่างยั่งยืนเพื่อคุณภาพชีวิตของชุมชน ดังนั้น คุณค่าของสถาบันอยู่ที่การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงในชุมชนให้คนเข้าสู่อาชีพได้รวดเร็วในค่าใช้จ่ายที่ต่ำ และตรงความต้องการของชุมชน โดยบุคลากรของวิทยาลัยชุมชนต้องประสานกับทุกภาคส่วนในชุมชนมาช่วยกันพัฒนาเปลี่ยนแปลงชุมชนให้ดีขึ้นภายใต้ต้นทุนที่ต่ำ และต้องทำการประเมินวิจัยความต้องการ ศักยภาพ และโอกาสของชุมชนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้วิทยาลัยชุมชนต้องมุ่งสร้างความเป็นเลิศในการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพในชุมชนด้วย

วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา ที่มีเป้าหมายหลักในการเพิ่มโอกาสให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าที่ยังไม่มีโอกาสศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และยังเป็นการจัดการศึกษาอบรมในหลักสูตรและสาขาวิชาที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน กล่าวคือ วิทยาลัยชุมชนจึงเป็นสถาบันการศึกษาที่มีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคผลิตจริงของชุมชนและสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

หมายความว่า สถาบันที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษาโดยเน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ทั้งด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งได้มาตรฐานตามคุณลักษณะที่เป็นจุดเน้นของสถาบันเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับท้องถิ่นและภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงาน ธุรกิจ และบุคคลในท้องถิ่นและภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ การเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของท้องถิ่นและของภูมิภาค รวมทั้งการพัฒนาที่ยั่งยืน สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้ ทั้งนี้ สถาบันอาจจัดการศึกษาในระบบจำกัดรับหรือระบบเปิด รวมทั้งระบบการเรียนรู้ทางไกลก็ได้

เมื่อพิจารณาจุดเน้นในการปฏิบัติพันธกิจของสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี สามารถจำแนกกลุ่มสถาบันออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ข (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี ซึ่งหมายความว่า สถาบันที่เน้นการสอนระดับปริญญาตรีโดยการวิจัยและประเมินเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและการประยุกต์ความรู้เพื่อใช้ในการผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้รู้เรื่องปัญหาและคุณธรรมตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เน้นการบ่มเพาะและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาการและวิชาชีพต่างๆ ที่มีศักยภาพ และความพร้อมที่จะตอบสนองสังคมได้

ข (๒) สถาบันที่มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีและพัฒนาสังคม ซึ่งหมายความว่า สถาบันที่ได้ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ และผลิตบัณฑิตระดับสูงในบางสาขาวิชา ให้เป็นบัณฑิตที่รู้เรื่องปัญหาและคุณธรรมตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเป็นสถาบันที่เน้นการประเมินและการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งการประยุกต์ความรู้เพื่อผลิตบัณฑิตและการพัฒนาสังคมโดยการบริการวิชาการแก่สังคมด้วยสำนักแห่งความรับผิดชอบต่อสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นที่พึ่งของชุมชนและสังคม เช่น การศึกษาต่อเนื่อง การพัฒนาชุมชนและสังคม และงานที่ปรึกษาต่างๆ

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง

หมายความถึง สถาบันที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา เช่น วิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง ซึ่งเป็นผู้มีความรู้เฉพาะที่ลุ่มลึกและเชี่ยวชาญตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ มีทักษะและสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูงหรือเน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตทั้งด้านอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้อาจ จำแนกเป็น ๒ ลักษณะ

ค (๑) สถาบันที่เน้นผลิตบัณฑิต ระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย เป็นสถาบันที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา วิจัยสร้างความรู้ใหม่เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา และเผยแพร่องค์ความรู้เฉพาะทางหรือกลุ่มสาขาวิชาสู่ภาคการผลิตทั้งอุตสาหกรรมและบริการ รวมทั้งผู้ใช้ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ

ค (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาในระดับปริญญาตรี เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นการสอนเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาในระดับปริญญาตรี ประเมินและวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน รวมทั้งการประยุกต์ความรู้เพื่อการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาเพื่อตอบสนองภาคการผลิตทั้งภาคอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้ รวมทั้งสถาบันผลิตบัณฑิตภาคปฏิบัติด้วย

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

หมายความถึง สถาบันที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษาสมบูรณ์แบบ โดยเน้นการผลิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอกที่มีความลุ่มลึก ดึงเดี่ยวและเชี่ยวชาญ และเป็นผู้นำทางความคิดตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ระดับบัณฑิตศึกษา เน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัย รวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันมุ่งวิจัยขั้นสูงเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ ทฤษฎีและข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการในทุกภารกิจ และใช้การวิจัยเป็นวิถีชีวิต เผยแพร่องค์ความรู้ไปสู่ผู้ใช้ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ โดยมุ่งสู่การพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัยและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล รวมทั้งเป็นศูนย์กลางของการอุดมศึกษาของภูมิภาคและของโลกได้

๒. มาตรฐานและตัวบ่งชี้ของการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา รอบสาม จำแนกตามกลุ่มสถาบัน

มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต

สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการรับนักศึกษาเข้าเรียนที่มีคุณสมบัติและจำนวนตรงตามแผนการรับนักศึกษา และสอดคล้องกับเป้าหมายการผลิตบัณฑิตอย่างมีคุณภาพ สถาบันจัดให้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนการสอน คณาจารย์ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา ทั้งการจัดกิจกรรม การพัฒนาการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร และตอบสนองความต้องการของนักศึกษา สถาบันผลิตบัณฑิตได้ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ทั้งด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งได้ตามคุณลักษณะที่เป็นจุดเน้นของสถาบัน กล่าวคือ เป็นผู้ใช้ภาษาได้ดี ถูกต้อง ประพฤติดี มีกิริยามารยาทดี มีรสนิยมดี คิดตรึกตรองได้ถ่องแท้ เจริญออกงามเพราะความใฝ่รู้และสามารถแปลความคิดเป็นการกระทำได้สำเร็จ เป็นผู้เรื่องปัญญา มีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีทักษะและภูมิปัญญา ในฐานะนักวิชาการและนักวิชาชีพชั้นสูง มีทักษะในการวิจัย มีจิตสำนึกและภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทยและสังคมโลก

มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๔๐%	ข (๒) ๓๐%	ค (๑) ๓๐%	ค (๒) ๔๐%	ง ๓๐%
๑.๑	ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้งาน ทำและการประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี	๑๐	๑๐	๕	๑๐	๕
๑.๒	ร้อยละของบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่สอบใบประกอบวิชาชีพผ่านในครั้งแรก ต่อจำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด	๑๕	๑๐	๕	๒๐	๕
๑.๓	ระดับคุณภาพของบัณฑิตระดับปริญญาตรี และระดับบัณฑิตศึกษาตามมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ ประเมินโดยผู้ประกอบการ / ผู้ใช้บัณฑิต / อาจารย์ที่ปรึกษาระดับบัณฑิตศึกษา	๑๕	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
๑.๔*	ร้อยละของบทความวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่มีการนำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทางวิชาการต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโทและวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกทั้งหมด	-	-	๕ (๑๐)	-	-
๑.๕*	ร้อยละของบทความวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ดีพิมพ์เผยแพร่ใน refereed journal ระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโททั้งหมด	-	-	-	-	๕
๑.๖*	ร้อยละของบทความวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิง (citation) ใน refereed journal ที่อยู่ในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกทั้งหมด	-	-	๕ (ถ้ามี)	-	๕

มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

สถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินงานตามพันธกิจด้านการวิจัยอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ภายใต้จุดเน้นเฉพาะโดยมีการดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน งบประมาณ มีการบริหารและการจัดการ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนคณาจารย์ นักวิจัย และบุคลากรให้มีสมรรถนะในการทำวิจัย ส่งเสริมและสร้างเครือข่ายการทำวิจัยกับหน่วยงานภายนอกสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัย/ผลงานประดิษฐ์และงานริเริ่มสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ ที่เป็นนวัตกรรมที่นำไปสู่การสร้างและพัฒนาบัณฑิตที่เรื่องปัญญา มีคุณธรรมและความเชี่ยวชาญสูง การสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ เป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่และขยายพรมแดนของความรู้และทรัพย์สินทางปัญญาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้งานได้จริง ทั้งการใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ การใช้ประโยชน์เชิงนโยบาย และการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ เป็นต้น

ในสถาบันอุดมศึกษาต้องสร้างความเข้มข้นทางวิชาการ สร้างผลงานที่มีคุณภาพสูง และสร้างคณาจารย์ในแวดวงวิชาการ ดังนั้นจึงควรเป็นงานวิจัยเชิงวิชาการ คือนำผลงานวิจัยไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติได้ หากเป็นงานวิจัยและพัฒนาก็ต้องเป็นงานวิจัยที่สามารถนำผลไปใช้ประโยชน์ ต้องเป็นผลงานที่มีคุณภาพ คือ นำผลไปใช้ประโยชน์ได้ตามความต้องการของผู้ใช้จริง รวมทั้งนักวิจัยสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับการใช้ความรู้ในการพัฒนา เป็นการเรียนรู้ที่สั่งสมและถ่ายทอดสู่ผู้อื่นได้ ประเด็นสำคัญก็คือไม่ใช่งานวิจัยพื้นฐานหรืองานวิจัยประยุกต์ก็ตาม ต้องเป็นงานวิจัยแท้ คือการมีผลเป็นการเรียนรู้สั่งสมองค์ความรู้ และถ่ายทอดองค์ความรู้นั้นๆ ได้ ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์เป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาคุณภาพ ประสิทธิภาพและขีดความสามารถของคนไทย สนองยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ รวมทั้งการพัฒนาประเทศสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ สังคมความรู้ และสังคมแห่งภูมิปัญญา อันก่อให้เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้และใฝ่รู้ตลอดชีวิต และวัฒนธรรมการใช้ความรู้ในการกำหนดทิศทาง ยุทธศาสตร์ และการพัฒนาตลอดจนการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ

มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๕%	ข(๒) ๑๕%	ค(๑) ๓๐%	ค(๒) ๑๕%	ง ๓๐%
๒.๑	ร้อยละของผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ใน refereed journal ในระดับชาติหรือนานาชาติ หรืองานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือนานาชาติต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด	๕	๔	๕	๔	๗
๒.๒	ร้อยละของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้อันก่อให้เกิดประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทางวิชาการโดยได้รับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด	๕	๔	๗	๖	๕
๒.๓	ร้อยละของผลงานวิชาการที่ได้รับรองคุณภาพจากหน่วยงานที่เชื่อถือได้ ต่ออาจารย์ประจำนักวิจัยประจำ	๕	๔	๖	๕	๖
๒.๔*	ร้อยละของการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างความเป็นเลิศทางวิชาการบนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ต่อจำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด	-	๓	-	-	-
๒.๕*	ร้อยละของบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง (citation) ใน refereed journal หรือในฐานข้อมูลระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด	-	-	๖	-	๖
๒.๖*	จำนวนผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรือนุสิทธิบัตรต่ออาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ	-	-	๖	-	๖

มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม

สถาบันอุดมศึกษามีการให้บริการวิชาการที่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั้งในวงกว้างและกลุ่มเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งอาจให้บริการโดยการใช้ทรัพยากรของสถาบันหรือใช้ทรัพยากรร่วมกันทั้งในระดับสถาบันและระดับบุคคลในหลายลักษณะ อาทิ การให้คำปรึกษา การศึกษาวิจัยค้นคว้าเพื่อแสวงหาคำตอบให้กับสังคม การฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้นต่าง ๆ การจัดให้มีการศึกษาต่อเนื่อง บริการศิษย์เก่าและประชาชนทั่วไป การให้บริการทางวิชาการนี้สามารถจัดในรูปแบบการให้บริการแบบให้เปล่าด้วยสำนึกความรับผิดชอบของความเป็นสถาบันอุดมศึกษาในฐานะเป็นที่พึ่งของสังคม หรือเป็นการให้บริการเชิงพาณิชย์ที่ให้ผลตอบแทนเป็นรายได้ หรือเป็นข้อมูลย้อนกลับมาพัฒนาและปรับปรุงเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ การให้บริการทางวิชาการโดยการถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งและแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ เสนอแนะแนวทางที่เหมาะสม สอดคล้อง อันก่อให้เกิดความมั่นคง ความเข้มแข็ง และการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชน สังคม ประเทศชาติและนานาชาติ ตลอดจนการส่งเสริมการมีบทบาททางวิชาการ และวิชาชีพในการตอบสนอง ชี้นำ และเตือนสติสังคมของสถาบันอุดมศึกษาโดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสาธารณะ

มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๕%	ข(๒) ๒๕%	ค(๑) ๑๐%	ค(๒) ๑๕%	ง ๑๐%
๓.๑	ระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์ตามแผนงานกิจกรรมเพื่อชุมชน ท้องถิ่น และสังคม	๕	๕	๓	๕	๔
๓.๒	ระดับความสำเร็จในการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัย	๕	๕	๔	๖	๓
๓.๓*	ระดับความสำเร็จของการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	๕	๕	๓	๔	๓
๓.๔*	ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริเพื่อพัฒนาท้องถิ่น	-	๕	-	-	-
๓.๕*	ระดับความสำเร็จในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู และประสิทธิผลของการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่สมกับการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพชั้นสูง	-	๕	-	-	-

มาตรฐานที่ ๔ ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

สถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของชาติทั้งในระดับบุคคลและระดับสถาบัน มีระบบและกลไกในบทบาทเป็นหน่วยส่งเสริมวัฒนธรรมโดยเฉพาะในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้นักศึกษาและบุคลากรของสถาบันได้รับการปลูกฝังให้มีความรู้ ตระหนักถึงคุณค่า เกิดความซาบซึ้งและมีสุนทรียะต่อศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องจรรโลงความดีงามในการดำรงชีวิต และประกอบอาชีพ มีวิถีชีวิตที่ปรารถนา และเรียนรู้วิธีการจัดการวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ไม่พึงปรารถนาได้ สถาบันมีการกำกับดูแลและส่งเสริมการดำเนินงานด้านนี้อย่างมีคุณภาพ และประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์การดำเนินงานด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของสถาบัน

มาตรฐานที่ ๔ ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข(๑) ๕%	ข(๒) ๕%	ค(๑) ๕%	ค(๒) ๕%	ง ๕%
๔.๑	ระดับความสำเร็จของระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน	๒	๒	๒	๒	๒
๔.๒	ระดับความสำเร็จของกิจกรรมนักศึกษาในการอนุรักษ์พัฒนาศิลปะและวัฒนธรรม	๒	๒	๒	๒	๒
๔.๓	ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน	๑	๑	๑	๑	๑

มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน

สถาบันอุดมศึกษามีระบบการบริหารและการจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดวิสัยทัศน์ และค่านิยมไปสู่การปฏิบัติอย่างมีเอกภาพ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และพันธกิจที่กำหนดไว้ โดยมี สภาสถาบันทำหน้าที่กำกับดูแลนโยบาย การดำเนินงานตามแผน การบริหารบุคคล การบริหารงบประมาณ และทรัพย์สิน การบริหารสวัสดิการที่จัดให้นักศึกษา และบุคลากรทุกคน รวมทั้งกำกับติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่กำหนด มีการเผยแพร่ผล การดำเนินงานของสภาสถาบัน และการบริหารและการจัดการของผู้บริหารทุกระดับสู่ประชาคมภายใน สถาบัน และภายนอกสถาบันภายใต้หลักธรรมาภิบาลที่ประกอบด้วยหลักนิติธรรม คือ จะต้องบริหารและ จัดการทุกอย่างโดยชอบด้วยกฎหมายและถือเอากฎหมายเป็นใหญ่ หลักคุณธรรมจริยธรรม หลักความชอบ ธรรม หลักความโปร่งใส หลักความรับผิดชอบ หลักการมีส่วนร่วม หลักการตรวจสอบได้ และหลักความ คู้มค่า

มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๕%	ข (๒) ๑๕%	ค (๑) ๑๕%	ค (๒) ๑๕%	ง ๑๕%
๕.๑	ระดับความสำเร็จของสภาสถาบันในการกำกับดูแลและขับเคลื่อนการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา	๔	๔	๓	๔	๒
๕.๒	ระดับความสำเร็จของผู้บริหารในการบริหารและการจัดการให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานประจำปีของสถาบันอุดมศึกษา	๓	๓	๓	๓	๒
๕.๓	ระดับคุณภาพของคณาจารย์โดยรวม	๔	๔	๖	๔	๗
	๕.๓.๑ ค่าเฉลี่ยคุณวุฒิทางการศึกษา	(๒)	(๒)	(๒)	(๒)	(๓)
	๕.๓.๒ ค่าเฉลี่ยคุณวุฒิทางวิชาการ	(๒)	(๒)	(๒)	(๒)	(๒)
	๕.๓.๓ ร้อยละของคณาจารย์ที่ได้ทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอก ระดับชาติ/นานาชาติ หรือได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ระดับชาติ/นานาชาติต่อจำนวนคณาจารย์ทั้งหมด	-	-	(๒)	-	(๒)
๕.๔	ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันสู่ระดับสากล	-	-	๓	-	๔
๕.๕	ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันให้บรรลุเป้าหมายตามอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา	๔	๔	-	๔	-

มาตรฐานที่ ๖ ด้านการประกันและพัฒนาคุณภาพภายใน

สถาบันอุดมศึกษาจะต้องแสดงว่ามีมาตรฐานและคุณภาพด้วยการเป็นประชาคมแห่งการสร้างความรู้ และองค์การแห่งการเรียนรู้ที่มีขีดความสามารถในการค้นคว้าวิจัยสร้างความรู้ใหม่ทั้งเพื่อพัฒนาสังคมและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อุดมศึกษาไทยยังต้องแสดงความเป็นอุดมศึกษามหาชนที่มีคุณภาพ นอกจากนี้อุดมศึกษาไทยต้องมีความเป็นเลิศที่ใช้การได้ในสังคมแห่งการตรวจสอบอย่างเข้มข้น เพื่อการพัฒนามาตรฐานและคุณภาพอย่างต่อเนื่องซึ่งจะนำอุดมศึกษาไทยไปสู่อุดมศึกษาสากลบนถนนนานาชาติ ดังนั้นการประกันคุณภาพอุดมศึกษาจึงเป็นการประกันคุณภาพเพื่อความรู้สู่ความเป็นเลิศ และการประกันคุณภาพเพื่อผู้เรียน หัวใจของระบบการประกันคุณภาพที่ดีคือ การใช้ระบบและกระบวนการประกันคุณภาพในการสร้างประชาคมที่มีวัฒนธรรมในการเรียนรู้ และตรวจสอบการทำงานของตนเองเพื่อผู้อื่นอยู่เสมอ ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ที่เป็นพลวัต เปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เผยแพร่ข่าวสารทั่วทั้งสถาบัน พร้อมกับการมีการกำหนดมาตรฐานการทำงานทุกด้านแบบมืออาชีพที่สามารถตรวจสอบการทำงานได้ทุกขั้นตอน มีกลไกรับฟังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เพื่อนำข้อคิดความเห็นจากทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมมาใช้ในการกำกับแนวทางการประกันคุณภาพของสถาบัน อย่างไรก็ตามสถาบันอุดมศึกษาพึงมีอิสระและเสรีภาพทางวิชาการในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพที่เหมาะสมของตนเอง และในขณะเดียวกันก็พึงให้อิสระแก่หน่วยงานภายในในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพตามเงื่อนไขเฉพาะของแต่ละหน่วยงานด้วย

ระบบประกันคุณภาพภายในโดยทั่วไป ประกอบด้วย ระบบแรกคือ ระบบการพัฒนาคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วยกำหนดยุทธศาสตร์ ภาระงานวางแผน และออกแบบระบบงานเพื่อคุณภาพและการจัดการกระบวนการและการควบคุมคุณภาพ ระบบที่สองคือ ระบบการตรวจสอบคุณภาพเพื่อเร่งรัดให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามมาตรฐานคุณภาพที่กำหนด และระบบที่สามคือ ระบบการประเมินภายในและกระบวนการปรับปรุงคุณภาพ การประกันคุณภาพภายในเป็นหน้าที่ของสถาบันในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน โดยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากต้นสังกัด ทั้งนี้การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาอย่างต่อเนื่องและสามารถรองรับการประเมินคุณภาพภายนอกได้

มาตรฐานที่ ๖ ด้านการประกันและพัฒนาคุณภาพภายใน

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๐%	ข (๒) ๑๐%	ค (๑) ๑๐%	ค (๒) ๑๐%	ง ๑๐%
๖.๑	ระดับความสำเร็จของระบบและกลไกในการประกันคุณภาพทั้งระดับสถาบัน ระดับคณะวิชา และระดับหลักสูตรและการสอน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินงานอย่างต่อเนื่องที่ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา และรองรับการประกันคุณภาพภายนอก	๓	๓	๓	๓	๓
๖.๒	ผลประเมินการประกันและการพัฒนาคุณภาพภายในที่ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง (ตามกฎหมายกระทรวงว่าด้วย ระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ฉบับใหม่) (ใช้ผลประเมินของต้นสังกัด)	๓	๓	๓	๓	๓
๖.๓	ประสิทธิผลและผลลัพธ์ของระบบประกันคุณภาพภายในต่อการเปลี่ยนแปลงการบริหารและการจัดการและการสอนและต่อผลการจัดการศึกษาของคณะวิชา และสถาบันอุดมศึกษา	๔	๔	๔	๔	๔

หมายเหตุ

๑. ใช้ข้อมูล ๓ ปีย้อนหลัง

๒. ระดับการประเมิน ได้แก่ ประเมินศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ระดับคณะวิชา ระดับวิทยาเขต และระดับสถาบัน